

PRELEGERILE PENTRU SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE

a fi citite de vineri, 3 decembrie
până Sâmbătă, 11 decembrie 2021

Efeseni 3:14-21.

Editate de Conferința Generală a
Societății Misionare Internaționale a
Advențiștilor de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformațiune
625 West Avenue, Cedartown, GA 30125 USA
Telefon (+1) 770-748 0077, Fax (+1) 770-748 0095
E-mail: imssdarmgc@yahoo.com, Internet: sda1844.org

Revizuirea și editarea cuprinsului:

Departamentul Ministerial al Conferinței Generale

Notă: Toate notele folosite din scrierile E. G. White fac referință la paginația standardizată din limba engleză.

Traducere, editare și tehnoredactare:

Departamentul de Publicații al Conferinței Generale și Departamentul Editorial al Câmpului Misionar Român pentru versiunea în limba română.

Cuprins

Introducere	3
Prelegerea 1 – Vineri, 3 decembrie 2021 „... Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ.”	5
Prelegerea 2 - Sâmbătă, 4 decembrie 2021 "Familia din cer"	10
Prelegerea 3 - Duminică, 5 decembrie 2021 „Familia pe pământ”	17
Prelegerea 4 - Marți, 7 decembrie 2021 "Bogațiile harului Său"	23
Prelegerea 5 - Miercuri, 8 decembrie 2021 "Întărit cu puterea Duhului Său"	28
Prelegerea 6 - vineri, 10 decembrie 2021 „Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință”	35
Prelegerea 7 - Sâmbătă, 11 decembrie 2021 "Având rădăcina și temelia pusă în dragoste"	40

INTRODUCERE

„...Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.”

Această rugăciune a apostolului Pavel face referire la o unitate prin descendență și ca membri ai familiei Domnului a celor care se identifică și Îi aparțin ca Tată, lui Isus Hristos ca Mântuitor al lor și Duhului Sfânt ca Prezență a lui Dumnezeu în ei. Atributele, plinătatea și măreția binecuvântărilor divine revărsate asupra umanității depășesc orice descriere, înțelegere și măsură umană. Harul divin și bogățiile slavei de nepătruns sunt împărtășite și unesc "familia din cer", ființele necăzute și "familia de pe pământ", ființele umane căzute. Credința și iubirea fac posibilă înțelegerea și primirea acestor binecuvântări, deoarece Dumnezeu știe foarte bine cu ce se confruntă El în natura umană slabă și păcătoasă.

Binecuvântările spirituale înălțate conținute în rugăciunea uimitoare a apostolului au scopul de a-l aduce pe om la nivelul lui Dumnezeu. Creatorul dorește ca omul să înțeleagă marea Sa iubire în lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea ei! Cuvintele pe care le putem folosi pentru conceptele pe care rugăciunea le include sunt "putere", "nelimitare", "transcendență" și "atemporal"! De-a lungul veacurilor, Biserica, trupul lui Hristos, al cărei scop este să primească, să amplifice și să împărtășească acea iubire mântuitoare, este curățată și pregătită să dea lumii speranța vie a slavei, harului și a curândeii Lui veniri.

„Prin credința în Hristos devenim membri ai familiei regale, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos. În Hristos suntem

una. Înaintea Golgotei și privind la împărătescul Suferind, care în natura omenească a purtat blestemul legii, în numele Său, toate diferențele naționale, toate diferențele religioase sunt îndepărtate; toată onoarea de rang, de mândrie și de castă este pierdută. Lumina care strălucește de la tronul lui Dumnezeu pe crucea Calvarului pune pentru totdeauna capăt separărilor făcute de om între clasă și rasă. Oamenii din fiecare clasă devin membri ai unei singure familii, copii ai Împăratului Ceresc, nu prin puterea pământească, ci prin dragostea lui Dumnezeu, care L-a dat pe Isus la o viață de sărăcie, suferință și umilință, la o moarte rușinoasă și agonie, ca să aducă mulți fii și fiice la slavă.

„Nu poziția, nici înțelepciunea finită, nici calificările, nici dotările vreunei persoane o fac să fie înălțată înaintea lui Dumnezeu. Intellectul, rațiunea, talentele oamenilor sunt daruri primite de la Dumnezeu pentru a fi folosite spre slava Sa, pentru zidirea Împărăției Sale veșnice. Caracterul spiritual și moral sunt cele care au valoare în ochii Cerului, iar acestea vor supraviețui mormântului și vor fi proslăvite cu nemurire de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei....

„Toți cei care sunt găsiți vrednici să fie numărați ca membri ai familiei lui Dumnezeu în cer, se vor recunoaște unii pe alții ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.... Ei știu că trebuie să-și spele hainele caracterului în sângele Lui, să găsească acceptare la Tatăl în numele Lui, dacă doresc a fi în Adunarea strălucitoare a Sfinților, îmbrăcați în hainele albe ale neprihănirii.” –*Review and Herald*, December 22, 1891.

Săptămâna de rugăciune ar trebui să fie o ocazie pentru credincioși să se întâlnească la biserică, în case sau virtual. Fiecare prelegere să fie studiată cu reverență, cu o dorință de a învăța și o participare activă prin rugăciuni și discuții despre subiectul în cauză. Ultimul Sabat va fi dedicat postului, rugăciunii și dăruirii. Prelegerea din acea zi ar trebui prezentată ca o predică la serviciul divin, după care va avea loc adunarea colectei anuale. Fiecare dătător să-și pună darul într-un plic pe care să scrie un verset biblic prin care să-și exprime dorințele, experiențele, recunoștința și lauda. Darurile vor fi dedicate deschiderii și susținerii de noi câmpuri sub responsabilitatea Conferinței Generale. „a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.”

-Frații și surorile din Conferința Generală.

**„... TATĂLUI DOMNULUI NOSTRU
ISUS HRISTOS, DIN CARE ÎȘI TRAGE NUMELE
ORICE FAMILIE, ÎN CERURI ȘI PE PĂMÂNT.”**
Efeseni 3:14,15

„Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru.” Efeseni 3:14-16.

El [Hristos] declară: „toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” Această putere nelimitată este privilegiul nostru de a cere.

Slava lui Dumnezeu este caracterul Său. În timp ce Moise era pe munte, mijlocind cu seriozitate la Dumnezeu, el s-a rugat: "te rog, arată-mi slava Ta." „Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta;” ...

Slava lui Dumnezeu - caracterul Său — a fost apoi descoperită: „Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat.”

Acest caracter a fost dezvăluit în viața lui Hristos. Pentru ca, prin propriul Său exemplu, să condamne păcatul în trup, a luat asupra Sa asemănarea firii păcătoase. El a privit în mod constant caracterul lui Dumnezeu, în mod constant El a dezvăluit acest caracter lumii.

Hristos dorește ca urmașii Săi să dezvăluie în viața lor același caracter.

Caracterul lui Dumnezeu

Astăzi este încă scopul Lui să sfințească și să-Și curețe Biserica "ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta.” ... Nici un dar mai mare decât caracterul pe care L-a descoperit El nu poate cere Hristos Tatălui Său să așeze asupra celor care cred în El. Ce măreție există în cererea Lui! Ce plinătate de har are privilegiul de a primi fiecare urmaș al lui Hristos!

Dumnezeu lucrează cu cei care reprezintă în mod corespunzător caracterul Său. Prin ei se împlinește voia Lui pe pământ așa cum se împlinește în cer. Sfințenia îl determină pe posesorul său să fie roditor, abundând în orice faptă bună. Cel care are mintea care era în Hristos nu obosește niciodată în facerea de bine. În loc să aștepte promovarea în această viață, el așteaptă cu nerăbdare momentul în care Maiestatea cerului îi va înălța pe cei sfințiți pe tronul Său....

O, dacă am aprecia mai mult onoarea pe care ne-o acordă Hristos! Purtând jugul Său și învățând de la El, devenim asemenea Lui în dorințe, în blândețe și smerenie, în parfumul caracterului și ne unim cu El dând laudă, onoare și glorie supremă lui Dumnezeu. –*The Signs of the Times*, September 3, 1902.

Puterea spirituală despre care se vorbește aici este ceva ce putem obține fiecare; dar cum o vom obține? Poate că suntem în întuneric, simțindu-ne slabi și descurajați și că Dumnezeu nu ne iubește. Dacă da, nu trebuie să cedăm sentimentelor; sentimentul nu are nimic de-a face cu problema. Trebuie să acceptăm cuvântul lui Dumnezeu așa cum este, cuvintele lui Hristos așa cum le-a rostit El.

Ascultați aceste cuvinte ale Mântuitorului nostru: „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă.” Este privilegiul fiecăruia dintre noi să construim pe Stâncă cea veșnică; atunci nu-l vom dezonoara pe Dumnezeu, nici prin cuvintele și acțiunile noastre nu ne vom îndepărta de Hristos....

Când te apuci de mila lui Dumnezeu și crezi cuvântul Său, și dacă totuși inamicul vine și îți arată defectele și eșecurile și-ți spune că nu ești mai bun decât înainte de-a căuta pe Domnul, poți arăta spre Isus, repeta promisiunile Sale și spune ce a făcut El pentru tine.

Apostolul continuă: „așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” Pentru că această plinătate divină a fost pusă la îndemâna noastră, cât de ușor suntem satisfăcuți. Ne-am obișnuit să credem că este suficient să avem o cunoaștere a adevărului fără puterea sa sfințitoare. Doar o mică înghițitură de la Fântâna Vieții ne potolește setea. Nu venim din nou și din

nou să bem. Dar acest lucru nu este în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Sufletele noastre ar trebui să fie încontinuu însetate după apa vieții. Inimile noastre ar trebui să-L caute încontinuu pe Hristos, tânjind după comuniunea cu El. Este foamea și setea după dreptate, cea care ne va aduce măsura deplină a harului Său.

Călătoria cu Dumnezeu

Enoh "a umblat cu Dumnezeu"; dar cum a câștigat el această dulce intimitate? Prin a se gândi la Dumnezeu continuu. La ieșire și la intrare, meditațiile sale se răsfrângeau la bunătatea, perfecțiunea și frumusețea caracterului divin. Și, fiind astfel angajat, el a fost schimbat după chipul glorios al Domnului său, pentru că prin contemplare suntem schimbați. – *The Signs of the Times, August 18, 1887.*

În biserică, slujbașii sunt numiți colaboratori cu Dumnezeu pentru edificarea trupului lui Hristos. Mamele și tații care sunt împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu sunt o parte a trupului lui Hristos. Ei își îngrijesc și își sfătuiesc copiii în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, ridicând o mică armată pentru a sta sub steagul lui Hristos. Ei sunt martorii lui Dumnezeu, arătând lumii că sunt sub îndrumarea Duhului Sfânt. Hristos este modelul lor și își educă copiii să-l cunoască pe Dumnezeu.

În rugăciunea pe care Hristos a înălțat-o în favoarea ucenicilor Săi chiar înainte de trădarea și răstignirea Sa, El a spus: 'Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.' (Ioan 17:3). Nu ar trebui ca fiecare familie de pe pământ să fie un simbol al familiei din cer? Nu ar trebui să se audă în fiecare gospodărie cântece de laudă și de mulțumire?

Familia umană

Familia ai cărei membri îl iubesc pe Dumnezeu și unii pe alții, care nu se lasă provocați, care sunt îndelung răbdători, îngăduitori, amabili este un simbol al familiei de mai sus. Membrii ei își dau seama că fac parte din marea firmă a cerului. Ei sunt învățați de legile dependenței reciproce să se bazeze pe marele Cap al bisericii. Dacă unul dintre membrii unei astfel de familii suferă, toți ceilalți suferă. Suferința unuia implică suferința celuilalt. Acest lucru ar trebui să-i învețe pe tineri să aibă grijă de trupurile lor și să se roage să fie păstrați în sănătate, deoarece atunci când suferă de boli, întreaga familie are parte de suferința lor.

Bărbații și femeile care au hotărât să-i slujească lui Dumnezeu vor căuta să-și guverneze familiile, astfel încât să poată reprezenta corect religia lui Hristos. Copiii vor fi învățați să fie ordonați și utili, să împartă poverile căminului, nepermițând părinților să suporte nicio povară pe care o pot purta ei. Astfel, povara mamei și a tatălui este mult mai ușoară. Întreaga familie împărtășește binecuvântarea ajutorului membrilor săi.

De ce părinții nu vin la Isus așa cum sunt, cerând harul Său iertător și puterea Sa vindecătoare? De ce nu pledează pentru a fi înzestrați cu capacități care să le permită să-și conducă gospodăriile în mod corect? ...

Dumnezeu este jefuit când bărbații și femeile nu se conectează cu El în așa fel încât mintea, sufletul și puterea să poată fi controlate de Duhul Sfânt. Familia lui Dumnezeu de aici de jos ar trebui să coopereze în cea mai perfectă armonie cu agențiile numite de Dumnezeu în lucrarea de modelare a caracterului uman după asemănarea divină. –*Manuscript 1, January 19, 1899.*

Prețul plătit pentru răscumpărarea noastră, infinitul sacrificiu al Tatălui nostru ceresc în a-L da pe Fiul Său să moară pentru noi, ar trebui să ne dea o înțelegere mai înaltă a ceea ce putem deveni prin Hristos. În timp ce apostolul inspirat Ioan a văzut înălțimea, adâncimea, lărgimea dragostei Tatălui față de omenirea muribundă, a fost copleșit de adorație și respect; și nereușind să găsească un limbaj adecvat în care să-și exprime măreția și sensibilitatea acestei iubiri, el a chemat lumea să o privească. "Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu." 1 Ioan 3:1. Ce valoare pune acest lucru asupra omului! Prin păcat fiii omului devin supuși ai lui Satana. Prin credința în jertfa ispășitoare a lui Hristos fiii lui Adam pot deveni fii ai lui Dumnezeu. Luând asupra Sa natura umană, Hristos înalță umanitatea. Oamenii căzuți sunt puși acolo, de unde, prin legătura cu Hristos, pot deveni într-adevăr demni de numele de "fii ai lui Dumnezeu."

Fiii lui Dumnezeu

O astfel de iubire este fără seamăn. Copiii ai Împăratului ceresc! Ce prețioasă promisiune! O temă demnă de cea mai profundă meditație! Inegalabila dragoste a lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Gândul acesta are o putere de supunere asupra sufletului și aduce mintea în ascultare de voința lui Dumnezeu. Cu cât studiem mai mult caracterului divin în lumina crucii, cu atât mai mult vom vedea mila, delicatetea și iertarea amestecată cu nepărtinirea și dreptatea și cu atât mai clar vom

discerne nenumăratele dovezi ale iubirii infinite și ale milei gingașe ce depășesc tandrețea și dorul unei mame față de copilul ei rătăcit. —*Calea către Hristos, p. 15.*

Inima lui Dumnezeu tânjește după copiii Săi pământești cu o dragoste mai puternică decât moartea. În dăruirea Fiului Său, El a revărsat asupra noastră tot cerul într-un singur cadou. Viața, moartea și mijlocirea Mântuitorului, slujirea îngerilor, rugămintile Duhului, lucrarea Tatălui deasupra tuturor și prin toate, interesul neîncetat al ființelor cerești, toate sunt implicate în favoarea răscumpărării omului.

O, haideți să contemplăm uimitorul sacrificiu care a fost făcut pentru noi! Să încercăm să apreciem munca și energia pe care le-a cheltuit cerul pentru a-l recupera pe cel pierdut ca să-l aducă înapoi la casa Tatălui. ... Să ne folosim deci cât mai mult de mijloacele harului care ne-au fost puse la dispoziție pentru ca să fim transformați până la deplina asemănare cu El.” —*Calea către Hristos, p. 21, 22.*

Prin Hristos slava ascunsă a Sfintei Sfintelor avea să rămână descoperită. El a suferit moartea pentru fiecare om, și prin această suferință fiii oamenilor aveau să devină fii ai lui Dumnezeu. Cu fața deschisă privind ca într-o oglindă slava Domnului, credincioșii în Isus Hristos aveau să fie schimbați în același chip, din slavă în slavă. Milostivitorul, scaunul harului, asupra căruia se odihnea slava lui Dumnezeu în Sfânta sfintelor este deschis tuturor acelora care-L primesc pe Domnul Hristos ca ispășire pentru păcat; și prin mijlocirea Lui, ei sunt aduși în comuniune cu Dumnezeu. Perdeaua este ruptă, zidul de despărțire dărâmat, rânduielile scrise de mână anulate. În virtutea sângelui Său, vrăjmășia este înlăturată, desființată. —*Letter 230, 1907.*

Istoria crucii lui Hristos, suferința și moartea Sa pentru lume, învierea și înălțarea Lui, mijlocirea în favoarea păcătosului înaintea Tatălui, supune și sfărâmă inima cea rea și păcătoasă, și aduce pe păcătos la pocăință. Problema este pusă înaintea lui, de Duhul Sfânt într-o lumină nouă, iar păcătosul își dă seama că păcatul trebuie să fie un rău extraordinar pentru a costa un așa sacrificiu de ispășire pentru el.... Cât de grav trebuie să fie păcatul încât un remediu nu mai mic decât moartea Fiului lui Dumnezeu să poată mântui omul de consecințele vinovăției sale. De ce a fost făcut acest lucru în numele omului? — Pentru că Dumnezeu l-a iubit și nu a fost dispus ca vreunul să piară, ci ca toți să vină la pocăință, să creadă în Isus ca Mântuitor personal și să aibă viața veșnică.” —*The Youth's Instructor, January 19, 1893.*

Religia constă în a împlini cuvintele lui Hristos; nu pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu, ci pentru că, nemeritând, am primit darul iubirii Sale. Hristos pune mântuirea omului, nu doar în seama faptelor, ci pe credința care se manifestă în faptele neprihănirii. „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8:14). Nu aceia ale căror inimi sunt atinse de Duhul, nu aceia care se supun din când în când puterii Sale, ci cei care sunt conduși de Duhul, sunt fiii lui Dumnezeu. A trăi prin cuvântul lui Dumnezeu înseamnă a-I preda întreaga viață. — *Review & Herald*, 31 decembrie 1908.

Trebuie să fim fii și fiice ale lui Dumnezeu, crescând într-un templu sfânt în Domnul. „...nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.” (Efeseni 2:19,20). Acesta este privilegiul nostru.... —*The Review & Herald*, March 19, 1895.

Amin. ■

Prelegerea 2 - Sâmbătă, 4 decembrie 2021
de A. Di Franca

"FAMILIA DIN CER"

Efeseni 3:15

Originea în paradis

Originea familiei este în Paradis, un tărâm al păcii, al armoniei și al fericii. Ca atare, familia face parte din creația divină și reflectă idealurile planului și lucrării lui Dumnezeu. Toate celelalte creaturi au fost create perechi – masculi și femele - astfel încât să poată coexista și să se înmulțească. După ce Domnul le-a adus la Adam ca să le denumească, „Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.”” Geneza 2:18. Dumnezeu ar fi putut crea acest ajutor în același mod în care l-a creat pe om din țărâna pământului. Dar planul Său era diferit; însoțitorul omului trebuia să vină de la bărbatul însuși. „Atunci, Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis

carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om.” Geneza 2:21,22.

A doua ființă umană avea astfel aceeași natură și demnitate ca și bărbatul. Ea era, de asemenea, perfectă și nobilă, reflectând imaginea sfântă și asemănarea lui Dumnezeu. Iată de ce, când a văzut-o, „omul a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi ‘femeie’, pentru că a fost luată din om.” De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup.” Geneza 2:23,24. Acest eveniment minunat a avut loc în paradisul pământesc, un loc al seninătății și fericirii, astfel încât familia a luat ființă în mediul ideal pentru a se bucura de comuniune și serviciu reciproc și pentru a continua munca creativă cu animalele.

Din păcate, apariția păcatului a modificat nu numai planul lui Dumnezeu, ci și însăși natura oamenilor până în punctul în care relațiile dintre soț și soție nu mai erau întotdeauna caracterizate de sprijin și unitate, ci de diviziune și dezbinare. Geneza 3:11-13. De-a lungul timpului au apărut ciocniri și probleme între copii (Geneza 4), precum și între copii și părinți. Geneza 26:34,35 Apoi atmosfera din multe familii nu mai era cea a paradisului.

Ce reprezintă familia

Istoria ne arată că iubirea cerească din inimile oamenilor s-a răcit și a fost înlocuită de separare, divorț și chiar poligamie; dar planul lui Dumnezeu pentru familia umană nu s-a schimbat. În ochii Lui și în Sfintele Scripturi, soțul, soția și copiii erau simboluri ale lui Dumnezeu și ale poporului Său. Există locuri în cuvântul Său sfânt în care Dumnezeu se prezintă ca Logodnicul sau Mirele, care își iubește mireasa. „Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine și, cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul tău de tine.” „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; Da, Te voi logodi cu Mine în neprihănire, și judecată, în bunătate și în îndurare.” „Te voi logodi cu Mine prin credincioșie și vei cunoaște pe Domnul!”. Isaia 62:5; Osea 2:19,20.

În alte locuri, El a promis, ca Tată plin de dragoste pentru fiul sau fiii Săi: „Eu îi voi fi Tată, și el Îmi va fi fiu; și nu voi îndepărta bunătatea Mea de la el, cum am îndepărtat-o de la cel dinaintea ta.” „El mi-a zis: ‘Fiul tău Solomon Îmi va zidi casa și curțile, căci l-am ales ca fiu al Meu și-i voi fi Tată.’” „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.” 1 Cronici 17:13; 28:6; Psalmii 103:13.

Aceste ilustrări descriu iubirea divină, armonia și disponibilitatea de a sluji și de a sacrifica care trebuie să caracterizeze viața familiilor noastre. Se regăsește aceasta în familiile noastre, dragi frați și surori? Putem spune că viețile noastre ca părinți sunt o expresie a iubirii lui Dumnezeu și că ele reprezintă într-adevăr dragostea și jertfa lui Dumnezeu? Și, dragi surori, puteți spune că experiența voastră constantă ca soții și mame reflectă dragostea pe care Dumnezeu o are pentru voi? Să nu luăm ca exemplu bărbați și femei slabe și sărace în relațiile cu membrii familiei noastre, ci mai degrabă pe Tatăl nostru din ceruri, a cărui iubire este eternă. ... „Da, te-am iubit cu o iubire veșnică; de aceea cu bunătate iubitoare te-am atras.” BTF. Ieremia 31:3.

Reflecțiile calde ale iubirii lui Dumnezeu nu apar doar în Vechiul Testament; opinii similare ale familiei creștine se găsesc și în Noul Testament. Soțul îl reprezintă pe Domnul, iar soția este un tip al bisericii.

„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului, căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. De aceea, după cum biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup. Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică. Încolo fiecare din voi să-și iubească nevasta ca pe sine; și nevasta să se teamă de bărbat.” Efeseni 5:22-33.

Este prea sublim și frumos să uităm că membrii familiei lui Dumnezeu sunt prezentați ca logodiți cu El asemenea unei fecioare pure: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.” 2 Corinteni 11:2. În descrierea paradisului, în Vechiul și Noul Testament, precum și în ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, căsătoria și familia continuă să reprezinte relația dintre Hristos și biserica Sa. „Și am auzit ca

un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru cel Atotputernic a început să împărătească. Să ne bucurăm. Să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit... și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.” (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților).” Apocalipsa 19:6-8.

Să ne amintim cât de mult sunt prețuite familiile și legăturile familiale în ochii lui Dumnezeu și să ne hotărâm prin harul Său să le prețuim tot atât de mult în viața noastră de zi cu zi. Dacă vom face acest lucru, Domnul ne va proteja căsniciile și familiile de capcanele răului. Nu ne vom confrunța cu dezamăgiri și amărăciune sau infidelitate, trădări sau despărțiri; ci mai degrabă vom fi pregătiți să trăim împreună în Împărăția veșnică a cerurilor.

„Dumnezeu intenționează ca familiile de pe pământ să fie un simbol al familiei din cer. Familiile creștine, alcătuite și conduse în armonie cu planul lui Dumnezeu, sunt uneltele cele mai cu succes pentru formarea caracterului creștin și pentru înaintarea lucrării Sale.” –6T, p. 430.

„Harul Domnului Hristos, și numai el, poate să facă din această instituție ceea ce Dumnezeu a avut de gând să fie — un factor de binecuvântare și înălțare a omenirii. Numai astfel familiile de pe fața pământului, prin unirea, pacea și dragostea lor, pot să reprezinte familia din ceruri.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 65.

Membrii familiei vor fi cunoscuți

Din păcate, boala și moartea separă soții dragi și membrii iubiți ai familiei; dar aceste evenimente nu sunt sfârșitul. Moartea și învierea nu vor schimba identitatea fiecărei persoane; toată lumea se va recunoaște reciproc și pe membrii familiei lor. În acest sens, Spiritul Profetic scrie:

„Învierea lui Isus era o preînchipuire a învierii din urmă a tuturor celor care adorm în El. Înfrățirea Mântuitorului înviat, felul Lui de a Se purta, felul Lui de a vorbi, toate acestea le erau familiare ucenicilor Săi. După cum Isus a înviat dintre morți, tot astfel și aceia care au adormit în El trebuie să învie. Vom recunoaște pe prietenii noștri tot așa cum ucenicii L-au cunoscut pe Isus. Poate că ei au fost deformați, au fost bolnavi sau desfigurați în viața aceasta trecătoare, totuși învie într-o stare fizică desăvârșită și o sănătate deplină; cu toate acestea, în trupul lor proslăvit, identitatea lor se va păstra cu desăvârșire. Atunci vom cunoaște chiar așa cum suntem cunoscuți. 1 Corinteni 13:12.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 804.

„Atunci a răsunat trâmbița de argint a lui Isus, pe când cobora pe nor, învăluit în flăcări de foc. El Și-a fixat ochii asupra mormintelor în care se aflau sfinții adormiți, Și-a ridicat ochii și mâinile spre cer și a strigat: “Treziiți-vă, Treziiți-vă! Treziiți-vă! Voi care dormiți în țărână și înviați!” După aceasta a fost un puternic cutremur de pământ. Mormintele s-au deschis, iar cei morți au ieșit afară din ele, îmbrăcați în nemurire. Cei 144.000 au strigat: “Aleluia”, recunoscându-și prietenii care le fuseseră smulși prin moarte, și în aceeași clipă au fost schimbați și luați împreună cu aceștia, ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh.” - (IT, p. 60).

„Copilașii sunt purtați de îngerii sfinți și dați în brațele mamelor lor. Prieteni multă vreme despărțiți prin moarte sunt uniți pentru a nu se mai despărți niciodată și, cu cântări de bucurie, se înalță împreună spre cetatea lui Dumnezeu.” –*Tragedia veacurilor*, p. 645.

Moartea nu desființează relațiile de familie

Învierea nu va modifica relațiile de familie; nu va desființa legătura minunată care îi unește pe copiii lui Dumnezeu în familie. Familia armonioasă, unită aici pe pământ va fi unită și fericită în cer.

În Israel, exista o credință în înviere și reîntregirea căsătoriei, dar saducheeii au pus la îndoială învierea. Ei și-au prezentat îndoiala înaintea lui Isus referindu-se la cazul unei femei care a fost căsătorită de șapte ori, deoarece soții ei au murit unul după altul. „La înviere, nevasta căruia din cei șapte va fi ea?” Matei 22:28. Isus a răspuns corectând anumite concepții greșite, dar El nu a învățat desființarea legăturii familiale.

Citim în Spiritul Profetic: „Ne vom ruga pentru tine și pentru micuții tăi prețioși, ca să îți poți păstra privirile și pașii îndreptați întotdeauna spre cer, continuând cu răbdare să faci binele. Ne vom ruga să poți avea autoritate și succes în îndrumarea micuților tăi, pentru ca împreună cu ei să poți câștiga cununa vieții și acel cămin ceresc ce se pregătește acum pentru noi, așa încât tu, soția și copiii să fiți o familie fericită, reunită cu bucurie, pentru a nu mai fi despărțită niciodată.” –*Solii alese*, vol 2, pp. 262, 263.

“...Rânduiala căsătoriei ... este o rânduială lăsată de Dumnezeu, care trebuie privită cu cea mai mare solemnitate. Relația de familie care se formează aici, pe pământ, trebuie să fie o demonstrare a ceea ce va trebui să fie ca familie a cerului. Slava lui Dumnezeu trebuie pusă întotdeauna pe primul plan.” –*Căminul Adventist*, p. 101.

„Îl avertizez pe F și pe ceilalți copii să se pregătească să-L întâlnească pe Isus și atunci o vor întâlni din nou pe mama lor, pentru a nu mai fi despărțiți niciodată.” -*Solii alese*, vol. 2, p. 263:

"Când prietenii noștri intră în mormânt, sunt frumoși pentru noi. S-ar putea ca tatăl sau mama noastră să fie cea pe care o lăsăm deoparte: când ies, acele riduri au dispărut, dar figura este acolo și o recunoaștem ..." – *In Heavenly Places*, p. 353.

Nici o nouă căsătorie sau generație de copii

Faptul că după înviere familiile vor fi reunite înseamnă că legătura familială anterioară nu va fi dizolvată, ci va continua să existe. Cu toate acestea, acest lucru nu ar trebui să-l determine pe cineva să creadă că răscumpărații vor continua să sărbătorească noi căsătorii și să aibă alți copii. În conversația sa cu saducheii menționați mai sus, Domnul a lămurit acest lucru, căci El a spus: „Căci la înviere, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer.” Matei 22:30.

Citim același lucru în mărturii. „Există astăzi oameni care își exprimă credința că vor fi căsătorii și nașteri pe Noul Pământ, însă cei care cred Scripturile nu pot accepta astfel de învățături. Învățătura că se vor naște copii pe Noul Pământ nu face parte din “Cuvântul sigur al profeției”. Cuvintele Domnului Hristos sunt prea clare pentru a fi înțelese greșit. Acestea trebuie să decidă în privința chestiunii căsătoriilor și nașterilor pe Noul Pământ. Nici cei care vor fi înviați din morți, nici cei care vor fi răpiți la cer fără să vadă moartea nu se vor însura sau mărita. Ei vor fi ca îngerii lui Dumnezeu, membri ai familiei regale.” –*Medical Ministry*, pp. 99, 100.

Familia în ceruri

„Acolo, cei mântuiți vor “cunoaște așa cum sunt cunoscuți”. Dragostea și simpatia pe care Însuși Dumnezeu le-a sădit în suflet vor fi trăite acolo în modul cel mai autentic și mai plăcut. Comuniunea curată cu ființele sfinte, viața socială armonioasă cu îngerii binecuvântați și cu cei credincioși din toate veacurile, care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului, legăturile sfinte care unesc laolaltă întreaga familie din cer și de pe pământ — toate acestea contribuie la fericirea celor răscumpărați.” –*Căminul Adventist*, p. 544.

Ce ar trebui să facem dacă dorim să rămânem legați de cei dragi pentru totdeauna? Ce fel de atenție și tandrețe reciprocă ar trebui să practicăm zilnic? Ce eforturi trebuie să facem pentru ca atmosfera familială să fie

cea a familiei cerești? „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea,” ”ca să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii.” „Copii, ascultați de părinții voștri în toate lucrurile, căci lucrul acesta place Domnului.” Efeseni 5:25; Tit 2:4; Coloseni 3:20.

„Numai prezența lui Dumnezeu îi poate face fericiți pe bărbați și femei. Apa obișnuită poate fi transformată de Hristos în vin curesc. Căminul devine atunci un Eden de fericire; iar familia, un simbol frumos al familiei din ceruri...

„Dumnezeu dorește ca familiile noastre să fie simboluri ale familiei cerești. Fie ca părinții și copiii să aibă în minte acest lucru în fiecare zi, raportându-se unii la alții ca membri ai familiei lui Dumnezeu. Atunci viețile lor vor constitui pentru lume o pildă de ceea ce pot fi familiile care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Sale. Domnul Hristos va fi înălțat; pacea Sa, harul Său și dragostea Sa vor pătrunde în cercul familiei ca un parfum prețios.

„Multe lucruri depind de tată și de mamă. Ei trebuie să fie hotărâți, și totodată buni, în disciplina folosită și să lucreze cu toată seriozitatea pentru a avea o gospodărie ordonată și curată, pentru ca îngerii cerești să fie atrași cu pacea și influența lor înmiresmată...

„Tații și mamele care Îl pun pe Dumnezeu pe primul plan în familia lor, care își învață copiii că frica de Domnul este începutul înțelepciunii, Îi dau slavă lui Dumnezeu înaintea îngerilor și a oamenilor prin faptul că prezintă lumii o familie ordonată, disciplinată, o familie care Îl iubește și Îl ascultă pe Dumnezeu și nu se răzvrătește împotriva Lui. Domnul Hristos nu este un străin în căminele lor. Numele Lui este un nume drag în cămin, onorat și slăvit. Îngerii își găsesc plăcere în căminul în care domnește Dumnezeu, iar copiii sunt învățați să prețuiască Biblia și să se închine Creatorului lor. Astfel de familii se pot bucura de făgăduința: “Pe aceia ce Mă cinstesc îi voi cinsti.” Dintr-o astfel de casă tatăl pleacă la datoriile zilnice cu spiritul înduioșat și supus lui Dumnezeu.” –*Căminul Adventist*, pp. 28, 17, 27, 28.

Domnul să ne acorde harul Său de a face tot posibilul pentru a avea familii unite, credincioase Lui și în armonie completă, astfel încât bucuria și fericirea de aici de jos să nu se termine, ci să continue și să fie depline în cer. Fie ca El să ne dea Spiritul Său de iubire și tandrețe, astfel încât familia noastră de pe pământ să poată fi o imagine a Familiei din cer.

Amin. ■

„FAMILIA PE PĂMÂNT”

Efesenii 3:15

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenii ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” Geneza 12:1-3.

Chemarea lui Avraam de Dumnezeu, deși specifică și istorică, a străbătut milenii nu numai datorită importanței sale, ci mai ales pentru spiritualitatea și inspirația sa pentru fiecare persoană și familie de pe pământ. A cuprins o poruncă, o provocare mentală, o binecuvântare, prosperitate și o experiență spirituală unică, toate acestea fiind de o importanță vitală în existența umană intenționată.

Apartenența

„Dumnezeu i-a trimis lui Avraam mesajul: „Ieși din țara ta, din rudenii ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.” Pentru ca Dumnezeu să-l poată califica pentru marea Sa lucrare, ca păstrător al sfințelor Sale cuvinte, Avraam trebuia să fie despărțit de cei de care fusese legat la începutul vieții sale. Influența rudelor și a prietenilor ar fi putut să fie o piedică pentru educația pe care Dumnezeu Își propusese să i-o dea slujitorului Său. Acum, când era legat de cer într-un sens special, Avraam trebuia să locuiască printre străini. Caracterul său trebuia să fie cu totul deosebit, diferit de al tuturor celorlalți. El nu ar fi putut nici măcar să le explice prietenilor purtarea lui, în așa fel încât ei să-l înțeleagă. Lucrurile spirituale trebuie înțelese în mod spiritual, iar motivele și faptele sale nu au fost înțelese de rudele lui idolatre. „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.” Evr 11:8.” –*Fiice ale lui Dumnezeu, 24.*

Este semnificativ faptul că Avraam a trebuit să se separe și chiar să se deșădăcineze de tot și de toți cei care i-ar fi putut afecta și influența

credințioșia și ascultarea de Dumnezeu. „Iosua a zis întregului popor: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: ‘Părinții voștri, Terah, tatăl lui Avraam și tatăl lui Nahor, locuiau în vechime de cealaltă parte a râului (Euftrat) și slujeau altor dumnezei. Eu am luat pe tatăl vostru Avraam din cealaltă parte a râului și l-am purtat prin toată țara Canaanului; i-am înmulțit sămânța și i-am dat pe Isaac.” Iosua 24:2,3. Obiceiurile, influențele, valorile, prioritățile, tradițiile, moștenirile și strămoșii ne influențează viața într-un mod imperceptibil și totuși transformator, de aceea este extrem de important să ne despărțim de tot ceea ce împiedică ascultarea credințioasă față de Dumnezeu. Variabilele care definesc identitatea unică a unui individ trebuie redefinite pentru a face posibil ca el să aparțină lui Dumnezeu ca unui Tată în conformitate cu principiile și planurile Sale divine. Apostolul Pavel exprimă această nevoie: „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea.” Filipeni 3:13. Tit 3:3 descrie viața păcatului din care trebuie să existe o dezrădăcinare: „Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, rățăciți, robiți de tot felul de pofta și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții.” Cu toate acestea, după ce se produce apartenența divină, se declară: „După ce a venit credința... Căci toți sunteți fiii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus.” Galateni 3:25,26. Sentimentul de apartenență la Dumnezeu încurajează certitudinea că cineva face parte din marele plan al lui Dumnezeu și dă sensului vieții o mare importanță și valoare, ducând la fericire, slujire altora și binecuvântări minunate. „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.” Efeseni 2:19-22.

Scopul

O femeie chineză care tocmai învățase să citească s-a rugat: "Doamne, vom lucra printre mulți oameni care nu știu citi. Te rugăm să ne faci viața o Biblie deschisă, astfel încât cei care nu pot citi Cartea să o poată citi în noi."

Când identitatea unei persoane este schimbată în "Născut din Dumnezeu" (Ioan 1:13), un nou scop și o nouă promisiune devin parte a

ființei sale: „Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.” Geneza 12:2. Creșterea, dezvoltarea și bunăvoința caracterizează acest al doilea pylon în existența solidă a celui care este adoptat în familia lui Dumnezeu pe pământ, împreună cu divinitatea și infinitatea.

„Ascultarea fără murmur a lui Avraam a fost unul dintre cele mai remarcabile exemple de credință și încredere în Dumnezeu aflate în Raportul sacru. Numai cu făgăduința simplă că urmașii lui vor stăpâni Canaanul, fără cea mai mică dovadă vizibilă, el a mers încotro avea să-l conducă Dumnezeu, conformându-se pe deplin și sincer condițiilor puse de El, încrezător că Domnul avea să împlinească cu credincioșie Cuvântul Său. Patriarhul a mers oriunde i-a arătat Dumnezeu că era datoria lui să meargă; el a trecut fără teamă prin pustiuri; a mers printre națiunile idolatre cu singurul gând: “Dumnezeu a vorbit; eu ascult de glasul Lui; El mă va călăuzi și mă va ocroti”. –4T, pp. 523, 524.

Când cineva, prin credință, ascultă chemarea divină la ucenicia divină, viața lui capătă o perspectivă și o realitate cu totul nouă. El devine parte a unui întreg care este mult mai mare decât el însuși, cuprinzând voia lui Dumnezeu în viața sa. El are o adevărată bucurie și satisfacție în dorința de bunătate și mântuire, nu numai pentru sine, ci și în slujire, dedicare și iubire frățească față de ceilalți. „...Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ.” Efeseni 3:14, 15. „Înțelegerea iubirii lui Dumnezeu aduce după sine renunțarea la iubirea de sine. Dându-I lui Dumnezeu numele de Tatăl nostru, îi recunoaștem pe toți copiii Săi ca fiind frații noștri. Suntem toți o parte din marea țesătură a omenirii, toți suntem membri ai unei singure familii.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 105.*

Înțelegerea sensului vieții și a scopului său motivează o persoană să facă sau să nu mai facă ceva pentru a atinge o stare Supremă de bine care are cea mai înaltă excelență. „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.” Coloseni 3:17.

Transcendenta

A treia parte a chemării lui Dumnezeu către Avraam din Geneza 12:3 l-a condus dincolo de timp, spațiu și circumstanțe. „Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate

famiiliile pământului vor fi binecuvântate în tine.” De fapt, " transcendența " este un cuvânt care desemnează tot ceea ce depășește înțelegerea umană a celor trei dimensiuni – spațiu, timp și materie. Astfel, capacitatea unei persoane de a birui păcatul prin puterea și harul lui Hristos transcende înțelegerea umană – este cu mult deasupra și dincolo de ea. Planul mântuirii, promisiunile mesianice, întruparea Fiului lui Dumnezeu, eradicarea răului și victoria binelui sunt toate înțelese prin credință. Prin credința care lucrează prin iubire, ființa umană este capabilă să gândească dincolo de strămoșii sau trecutul său natural și chiar de existența sa în prezent și să se agațe de speranța reală.

„De la început, au fost unii a căror credință a trecut dincolo de umbrele prezentului la realitățile viitorului. Adam, Set, Enoh, Metusalah, Noe, Sem, Avraam, Isaac, și Iacov prin aceștia și prin alți bărbați venerabili, Domnul a păstrat descoperirile prețioase ale voinței Sale și, în felul acesta, copiilor lui Israel, poporului ales prin care urma să fie dat lumii Mesia cel fâgăduit, Dumnezeu le-a dat cunoașterea cerințelor Legii Sale și a mântuirii care avea să fie realizată prin jertfa ispășitoare a Fiului Său iubit.

„Nădejdea lui Israel era întrupată în fâgăduința făcută la vremea chemării lui Avraam, și după aceea repetată iar și iar urmașilor lui: “Toate famiiliile pământului vor fi binecuvântate în tine”. Geneza 12:3. Când planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea neamului omenesc a fost făcut cunoscut lui Avraam, Soarele neprihănirii a strălucit în inima lui și întunericul a fost risipit. Și când, în cele din urmă, Mântuitorul Însuși a umblat și a vorbit printre fiii oamenilor, El a dat, iudeilor mărturie despre nădejdea strălucită a patriarhului în eliberare, prin venirea unui Răscumpărător.” –*Profeți și regi, p. 682, 683.*

Felix Carey și tovarășii săi, primii misionari baptiști din Indochina, au trebuit să muncească din greu timp de șapte ani înainte ca primul convertit să fie botezat. Când Bisericile care îi susțineau pe acești misionari au văzut că, după atâția ani de muncă, rodul dorit era atât de mic, s-au descurajat și au încercat să-și retragă ajutorul financiar. Dar Adoniram Judson a trimis următorul mesaj acestor biserici: "Rog bisericile care mă susțin, să aibă puțină răbdare." Această misiune a început în 1814, iar în 1870 erau mai mult de o sută de mii de convertiți.

Descriere

Avram avea 75 de ani (Geneza 12:4) când a părăsit Haranul. După aceea, au avut loc evenimente importante în diferite locuri în timpul

pelerinajului său în Canaan. A locuit în Sihem, Betel, Ai și Negev. Și apoi s-a dus în Egipt din cauza foametei. În plus, el a experimentat separarea de Lot, lupta împotriva celor patru regi, întâlnirea cu Melchisedec și apoi legământul făcut între Dumnezeu și el, precum și o profeție a timpului.

„După aceste întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avram într-o vedenie și a zis: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.” Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii, și moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc.” Și Avram a zis: „Iată că nu mi-ai dat sămânță, și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.” Atunci, Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.” Și după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.” Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire. Domnul i-a mai zis: „Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Haldeea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.” Geneza 15:1-7.

După aproape zece ani, deoarece, potrivit Genezei 16:3, Avram avea aproximativ 85 de ani, el i-a vorbit lui Dumnezeu despre perspectivele sale de a avea urmași. El credea că servitorul său va fi moștenitor, pentru că, deși își amintea promisiunile divine, era nevoie de o credință mai mare pentru a le crede. Așadar, Dumnezeu i-a clarificat cu răbdare și i-a explicat cum vor fi lucrurile în viitor; el chiar și-a ilustrat cuvintele oferindu-i patriarhului o viziune transcendentă asupra cerurilor și spunându-i să numere stelele. Concepte sublime, omenește imposibile au provocat viziunea spirituală a lui Avram referitoare la venirea urmașilor lui. Este foarte important ca în experiența noastră religioasă să ne amintim și să reconfirmăm promisiunile, experiențele, amintirile și direcția noastră de mers cu Dumnezeu și, astfel, să consolidăm și să întipărim în mințile și inimile noastre aceste principii religioase care înalță experiențele noastre mai presus de orice suferințe, greute sau evenimente comune.

„Ispitele ne vor asalta, grijile și întunericul ne vor apăsa. Când inima și trupul sunt gata să cadă, cine ne prinde cu brațele Sale veșnice? Cine împlinește făgăduințele prețioase? Cine ne aduce aminte de cuvintele de asigurare și nădejde? Al cui har este dat într-o măsură bogată acelora care îl cer cu adevărat și cu sinceritate? Cine ne atribuie neprihănirea Sa și ne mântuiește de păcat? A cui lumină înlătură ceața și ne aduce la lumina strălucitoare a prezenței Sale? O, cine în afară de Isus? Prin urmare, iubiți-L și laudați-L!” –*Solii alese, vol. 2, p. 245.*

Reamintirea și întărirea memoriei experiențelor cu Dumnezeu ne întăresc sentimentul de apartenență la Isus. De asemenea, ele indică momentul în care Dumnezeu ne-a câștigat atenția și evidențiază experiențele care au dezvăluit progresul în viața noastră creștină, intensifică scopul existenței noastre și întăresc legăturile cu frații noștri de credință. În plus, recunoștința, fraternitatea și experiențele spirituale sunt rezultate minunate ale maturității religioase împărtășite și crescânde a familiei lui Dumnezeu pe pământ.

Se spune că regele Prusiei a vizitat odată o școală rurală, unde copiii au prezentat o explicație că totul aparține unuia dintre cele trei regnuri – miner, vegetal și animal. Regele a întrebat apoi: "Și eu? Cărui regn aparțin?" Cum ar trebui să se răspundă la această întrebare? O fată plină de har a rezolvat problema răspunzând: "Aparțineți împărăției lui Dumnezeu." Regele a fost foarte mulțumit de răspunsul rapid al fetei și a fost profund mișcat de adevărul pe care l-a exprimat.

„Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.” au cântat ei. Luca 2:14. Oh, dacă familia omenească din zilele noastre ar putea să recunoască acest cântec! Declarația făcută atunci, nota cântată atunci, tonul care a fost dat vor răsună tot mai tare, se vor extinde până la sfârșitul timpului și vor fi auzite până la marginile pământului. Este slava lui Dumnezeu, este pacea pe pământ, este bunăvoința Sa față de oameni. Când Soarele Neprihănirii Se va înălța cu vindecarea pe aripile Sale, cântecul care a început pe dealurile Betleemului va fi repetat de vocea unei mari mulțimi, ca vuietul unor ape multe, zicând: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească.” Apocalipsa 19:6.” -*Solii alese, vol. 1, p. 250.*

Amin. ■

de A. Fontes

"BOGĂȚIILE HARULUI SĂU"

Efeseni 3:16

Toată bogăția pe care o avem vine de la Dumnezeu, iar Pavel, în scrisoarea sa către Efeseni, ne prezintă două dintre cele mai mari bogății – harul și slava.

La ce se aplică cuvântul "bogății", pe care Pavel l-a folosit în mod constant? Pentru abundență, astfel încât toate ființele umane să audă și să înțeleagă că harul lui Dumnezeu este inepuizabil.

Există oameni pe această planetă care sunt atât de bogați încât nu pot calcula enormitatea averilor lor; ei ar putea eradica foamea de pe planetă, să îmbrace toți oamenii din lume, să cumpere țări întregi și să schimbe politici pretutindeni. Dar Pavel se adresează unei singure clase de oameni – aceia care îngenunchează și se roagă lui Dumnezeu. Potrivit cu bogăția slavei Sale, El este Creatorul a tot – a tuturor planetelor, galaxiilor și a tot ceea ce există. Aceasta este bogăția lui Dumnezeu. Efeseni 3:16.

Avem un Dumnezeu care este Domnul domnilor, Regele Regilor, Creator și proprietar al tuturor lucrurilor! „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos.” Filipeni 4:19.

Prin urmare, iubiților, nu vom lăsa dușmanul să ne jefuiască de această certitudine de a ști că avem un Dumnezeu care are compasiune față de copiii Săi din această lume, care, prin această bogăție de slavă, ne satisface toate nevoile. Și care sunt aceste nevoi în viața cuiva și în viața familiei sale? Poate fi înțelepciune, bunătate, sănătate, finanțe, dragoste, iertare, unitate etc.; și suntem răsplățiți în funcție de beneficiile lui Dumnezeu, cum ar fi bunătatea, răbdarea și îndelunga răbdare. Multe dintre nevoile pe care El ni le asigură în viața noastră nici măcar nu sunt recunoscute în rugăciunile noastre, chiar dacă El ni le acordă în fiecare zi în bunătatea și mila Sa. Suntem surprinși de providența lui Dumnezeu în folosul nostru – lucruri pe care de multe ori nici nu ni le imaginăm. Suntem atenți și recunoaștem aceste bogății?

Cele două cele mai mari bogății ale lui Dumnezeu

Suntem privilegiați să primim două dintre marile bogății ale lui Dumnezeu, așa cum am menționat deja – harul și slava. Astfel, Dumnezeu ne acordă mult mai mult decât orice bogăție din această lume, chiar dacă noi nu o merităm.

În primul rând este bogăția harului, „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.” „ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.” Efeseni 1:7; 2:7. Nimic nu poate fi comparat cu harul lui Dumnezeu și iubirea necondiționată.

Este cea mai mare bogăție a noastră.

Suntem răscumpărați de El, după bogăția harului Său. El a asigurat sângele lui Isus pentru a ne elibera de puterea păcatului și pentru a ne transporta prin reprezentarea lui Hristos în împărăția Fiului Său drag.

În continuare este o listă cu mai multe aspecte ale harului lui Dumnezeu: Mântuirea este prin harul Său; moștenirea în cer este prin harul lui Dumnezeu; faptul că suntem copii ai împărăției este har; grija protectoare a lui Dumnezeu pe care o primim în fiecare zi este har; a avea un cămin este har; lucrarea lui Hristos în noi și pentru noi este harul Său; și a domni cu Hristos în slavă este har. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.” Efeseni 2:8. Astfel, putem afirma categoric că Hristos este harul lui Dumnezeu într-o lume a păcatului și a păcătoșilor.

Privește aceste cuvinte inspirate: „Când sufletul vostru suspină după Dumnezeu, veți găsi mai mult și tot mai mult din bogățiile nepătrunse ale harului Său. Contemplând aceste bogății, veți ajunge să le stăpâniți și veți descoperi meritele jertfei Mântuitorului, ocrotirea neprihănirii Sale, plinătatea înțelepciunii Sale și puterea Sa de a vă înfățișa înaintea Tatălui “fără prihană, fără vină”. 2 Petru 3:14.” – *Faptele Apostolilor*, p. 567.

În al doilea rând este bogăția slavei lui Dumnezeu. „și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți” „și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru.” Efeseni 1:18; 3:16. Prin puterea lui Dumnezeu, vedem slava Celui care ne susține și face minuni în viața noastră. Nu există bogăție mai mare decât să contemplăm această slavă.

Când vorbim despre slava lui Dumnezeu, vorbim despre Dumnezeu însuși. El nu este vizibil ochiului omenesc, astfel încât prezența Lui este

recunoscută ca manifestarea slavei Sale. Habacuc descrie splendoarea și măreția Sa ca slavă, sfințenie și unicitate. „Dumnezeu vine din Teman și Cel Sfânt vine din muntele Paran... Măreția Lui acoperă cerurile și slava Lui umple pământul. Strălucirea Lui este ca lumina soarelui, din mâna Lui pornesc raze și acolo este ascunsă tăria Lui. Înaintea Lui merge ciurma, și molima calcă pe urmele lui.” Habacuc 3:3-5.

Profetul Isaia descrie sfințenia și slava lui Dumnezeu pe care a văzut-o în viziune: „În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau. Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”” Isaia 6:1-3.

Dumnezeu S-a manifestat, de asemenea, în mijlocul poporului lui Israel în șechina, ceea ce înseamnă "locuința sau prezența lui Dumnezeu." A fost manifestarea vizibilă a prezenței și slavei lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Ce bucurie pentru Moise! „Moise a zis: „Arată-mi slava Ta!” Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur și am milă de cine vreau să am milă!” Domnul a zis: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!” Domnul a zis: „Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă. Și când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea până voi trece. Iar când Îmi voi trage mâna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi; dar Fața Mea nu se poate vedea.”” Exodul 33:18-23.

La început, Dumnezeu l-a creat pe om pentru a fi participant la slava Lui și astfel pentru a deveni asemenea Lui; dar El l-a lăsat, de asemenea, liber să aleagă dacă dorește sau nu să participe la acea slavă.

Dreptate și milă

El s-a separat de Dumnezeu neascultând de porunca divină. Adam și-a folosit libertatea pentru a ceda păcatului încălcând legea lui Dumnezeu! Cuvântul inspirat explică faptul că Dumnezeu nu poate colabora cu păcatul.

„Neprihănirea Domnului Hristos nu va acoperi nici un păcat cultivat cu plăcere. Un om poate fi în inima sa un călcător al Legii; și totuși, dacă nu săvârșește nici un act exterior de călcare a Legii, el poate fi considerat de

către lume ca având o mare integritate. Dar Legea lui Dumnezeu cercetează tainele inimii. Fiecare faptă este judecată după motivele ce o determină. Numai ceea ce este în armonie cu principiile Legii lui Dumnezeu, numai aceea va rezista în ziua judecății.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 316.

Este imposibil ca o persoană păcătoasă să suporte prezența sfântului Dumnezeu. El este drept, iar starea păcătoasă a omului i-a făcut imposibil să participe la slava divină, pentru că s-a vândut păcatului și a devenit slujitorul Satanei.

De ce nu este posibil ca un sclav să se salveze singur? Pentru că s-a vândut și va trebui să fie cumpărat. Cât de posibil ar fi ca un sclav să-și cumpere libertatea atunci când tot ceea ce are aparține stăpânului său? Ce drept are? Nici unul. Persoana născută din Adam primește păcatul ca stăpân al său. Mai mult, păcatul, ca stăpân, își răsplătește sclavii cu moartea; aceasta este realitatea.

Și aceasta nu este totul. Omul a comis mai multe fapte nedrepte împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu este drept și nu poate trăi cu nedreptatea. De fapt, nu a fost suficient ca El să cumpere omul; El a trebuit să repare nedreptatea. Această ilustrare arată că omul a fost întotdeauna și încă este imposibil să se salveze singur.

Isus a fost Cel care a realizat acest lucru. El și-a lăsat deoparte slava, a fost conceput de Duhul Sfânt în Fecioara Maria, a devenit om și a fost încercat așa cum sunt toate ființele umane. Ca om, El a trebuit, de asemenea, să creadă în Tatăl și să-L asculte, deoarece necredința era păcatul pe care la comis Adam; el nu credea și nu asculta de Dumnezeu. În cele din urmă, când a sosit timpul, Isus a murit pentru omul păcătos; Și-a vărsat sângele și Și-a dat propria viață ca răscumpărare pentru omenire. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.” Efeseni 1:7.

„Domnul Hristos a investit în biserica Sa facilități ample, ca să poată primi înapoi o dobândă substanțială de slavă din partea moștenirii Sale răscumpărate. Înzestrată cu neprihănirea lui Hristos, această biserică este depozitara bogăției milei, a iubirii și a harului Său și, în cele din urmă, trebuie să fie văzută în toată splendoarea ei. În rugăciunea Sa de mijlocire, Domnul Hristos a declarat că iubirea Tatălui față de noi este la fel de mare ca iubirea față de El, unicul Său Fiu, și că noi vom fi pentru totdeauna împreună cu El, ajungând una cu Hristos și cu Tatăl. Această declarație este o minune pentru ostile cerului și este marea lor bucurie. Darul Duhului

Sfânt, bogat, abundent și deplin, trebuie să fie pentru biserica Sa asemenea unui zid de foc, pe care puterile răului nu îl pot doborî. Domnul Hristos privește spre poporul Său, curățat și desăvârșit, ca fiind răsplata umilinței, iubirii și a tuturor suferințelor Sale, și reflectarea slavei Sale — Hristos, fiind centrul din care radiază întreaga strălucire a slavei. “Bindecuvântați sunt cei invitați la nunta Mielului.” - *Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei*, p. 18.

Har din abundență

Dacă cineva își dă viața pentru un om neprihănit, este har; dar Hristos și-a dat viața pentru bărbați și femei păcătoase, demonstrând astfel bogățiile infinite ale harului Său. Apostolul Pavel vorbește despre bogățiile harului divin la plural.

Dacă Isus și-ar fi părăsit tronul slavei și ar fi venit în această lume pentru a fi tratat ca un rege, acesta ar fi fost deja un har uimitor; dar nu, El a făcut mult mai mult decât atât! El a venit în această lume ca servitor. El a venit să-i slujească pe cei care s-au vândut în mod voluntar ca sclavi. El a venit să slujească și nu numai pe cei care au fost închiși. Isus a venit să-i salveze pe sclavii păcatului!

„Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.” 2 Corinteni 8:9.

"Creștinul progresist are har și iubire care întrece cunoștința, pentru că înțelegerea divină a caracterului lui Hristos are o stăpânire profundă asupra afecțiunilor sale. Slava lui Dumnezeu descoperită deasupra scării nu poate fi apreciată decât de cățărătorul progresist, care este atras tot mai sus, spre scopuri mai nobile pe care Hristos le dezvăluie.” —*Manuscris 13, 1884*.

Slavă Domnului că și-a trimis Fiul și că Și-a îndeplinit misiunea. Harul este în El și a venit prin El. El este întregul har. Dumnezeu să ne ajute să acceptăm și să ne bucurăm în acest har!

Încheiem cu cuvintele inspirate din Romani 11:33, 36: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” „Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci!

Amin.” ■

"ÎNTĂRIT CU PUTEREA DUHULUI SĂU"

Efesenii 3:16

Taine

Noul Testament prezintă diferite concepte despre „taine”, iar cartea Efesenilor nu face excepție de la aceasta. Potrivit analiștilor biblici, cuvântul grecește „mysterian” apare de douăzeci și opt de ori în Noul Testament, șase dintre ele în Efesenii. O taină se referă la legătura dintre cer și pământ, care a fost făcută de Hristos. „căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ.” Efesenii 1:9, 10.

Cu mentalitatea originală și educația unui Fariseu evreu radical, apostolul Pavel a demonstrat marea taină a unei schimbări extreme în el însuși în încercarea de a aduce neamurile și evreei în părtășie cu Hristos. Tema centrală a predicării sale în Efes a fost Cum, prin ispășirea lui Hristos, neamurile sunt adoptate copii ai lui Dumnezeu și unite ca un singur trup împreună cu Evreei în Biserică. Iată puterea Evangheliei și lucrarea Duhului Sfânt. În Efes, acest concept misterios a devenit o revoluție culturală.

Puterea Duhului Său în Evanghelie

„La sosirea sa în Efes, Pavel a găsit doisprezece frați, care, asemenea lui Apolo, fuseseră ucenici ai lui Ioan Botezătorul și, ca și el, dobândiseră o cunoștință imperfectă despre viața și misiunea lui Hristos....

„Acești ucenici [din Efes] nu cunoșteau misiunea Duhului Sfânt pe care Isus a promis-o poporului Său credincios că va fi viața și puterea bisericii. Când au fost întrebați de Pavel dacă au primit Duhul Sfânt, ei au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.” Pavel a întrebat: „Dar cu ce botez ați fost botezați?” Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.” Apostolul a început apoi să le prezinte marile adevăruri care stau la baza speranței creștinului.” –*Schițe din viața lui Pavel*, p. 129.

Care ar fi răspunsul nostru la întrebarea apostolului Pavel – „dacă am primit Duhul Sfânt” – dacă am fi întrebați astăzi? Experiența convertirilor și misiunea apostolului sunt lecții importante pentru noi astăzi, pentru că și noi suntem lăsați în lume pentru a sluji neamurilor.

Apostolul Pavel scrie în 1 Corinteni 12:13: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” Noi suntem botezați în trupul lui Hristos, Biserica. Nu mai există separări sau despărțiri între noi. Suntem uniți unul cu celălalt, precum și cu Hristos. Casta, crezul, tribul, limba, rasa, tradițiile și obiceiurile nu ne vor mai separa. Experiența apostolului Pavel în slujire este o încurajare pentru noi astăzi în timp ce căutăm să ajungem la oameni care erau în mare parte păgâni.

Duhul îi califică pe continuatorii lui Hristos

„Cu un profund interes, recunoscători și bucușoși, ucenicii au ascultat cuvintele lui Pavel. Prin credință au înțeles jertfa ispășitoare a lui Hristos și L-au recunoscut ca Răscumpărător al lor. Ei au fost apoi botezați "în numele lui Isus;" și, în timp ce Pavel și-a pus mâinile peste ei, au primit și botezul cu Duhul Sfânt, prin care li s-a permis să vorbească limbile altor națiuni și să profetească. Astfel, acești oameni au fost calificați să acționeze ca misionari în câmpul important din Efes și în vecinătatea sa și, de asemenea, din acest centru pentru a răspândi Evanghelia lui Hristos în Asia Mică.” –*Schițe din viața lui Pavel*, p. 130.

Spiritul Profetic subliniază că una dintre calificările primare pentru a fi misionar este să primească botezul sau ungerea Duhului Sfânt. Prezența miraculoasă a Duhului Sfânt a fost evidentă în Biserica Apostolică timpurie.

Întelegerea marelui mister, Duhul Sfânt

„Pentru noi, nu este absolut esențial să fim în stare să definim exact ce este Duhul Sfânt. Hristos ne spune că Duhul Sfânt este Mângâietorul, “Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl”. Cu privire la Duhul Sfânt, este arătat în mod lămurit că în lucrarea Sa de călăuzire a oamenilor în tot adevărul “El nu va vorbi de la El”. Ioan 15:26; 16:13.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 52.

Așa cum apostolul Pavel a prezentat diferite taine în epistolele sale, în special în epistola către Efeseni, Duhul Sfânt este descris a fi o taină. Nu

trebuie neapărat să încercăm să prezentăm argumente pentru a defini natura Duhului Sfânt. Cu toate acestea, trebuie să înțelegem importanța prezenței și a lucrării Sale.

Natura și lucrarea Sa perfectă

„Natura Duhului Sfânt este o taină. Oamenii nu pot s-o explice, fiindcă Domnul nu le-a descoperit-o. Oameni, având păreri fanteziste, pot grupa laolaltă anumite pasaje din Scriptură și din ele să clădească o susținere omenească; dar primirea acestor vederi nu va întări biserica. Cu privire la asemenea taine, care sunt prea adânci pentru priceperea omenească, tăcerea este de aur.

„Lucrarea Duhului Sfânt este în mod clar arătată în cuvintele Domnului Hristos: “Când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata”. Ioan 16:8. Duhul Sfânt este Acela care convinge de păcat. Dacă păcătosul răspunde influenței reînviătoare a Duhului Sfânt, el va fi adus atunci la pocăință și trezit, făcut să înțeleagă importanța ascultării de cerințele divine.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 52.

Duhul Său împuternicește și schimbă omul interior

Isus a explicat cum îi va binecuvânta Dumnezeu Tatăl pe cei care cer Duhul Sfânt. „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” Luca 11:13. Duhul Sfânt este un dar de la Dumnezeu pentru cei care cred în El spre a le oferi puterea suplimentară de care au nevoie pentru a se supune voinței Sale, pentru a face schimbări ale omului interior și pentru a-i uni cu cerul.

Când păcătosul se pocăiește, crede în Hristos și este botezat, el este condus la adevărul deplin de Duhul Sfânt. El va face voia lui Dumnezeu – va asculta de poruncile Sale ca parte a familiei cerești. De fapt, așa se stabilește unitatea cu familia cerească, datorită ispășirii Mântuitorului.

Prin puterea Duhului Sfânt, păcătosul pocăit se unește cu Fiul și, ca atare, se unește cu Tatăl. Această unitate cu Hristos îl împuternicește să îndeplinească voința divină de a fi martor pe pământ, transformând caracterul rău moștenit în caracterul lui Hristos și împărtășind Evanghelia prin puterea Duhului Său. În Faptele ap. 1:8 citim: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.”

„Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.” Faptele Ap. 4: 33. Prezența Duhului Sfânt a dat unitate, ascultare și a împuternicit ucenicii, ceea ce a dus la o transformare considerabilă a caracterelor lor.

Duhul Sfânt alimentează construirea caracterului

Duhul Sfânt este comparat cu uleiul din sfeșnicul din Sfânta Sfințelor Sanctuarului. El este sursa de lumină pentru fiecare persoană. În Scripturi, El este, de asemenea, comparat și simbolizat cu un porumbel, ploaie, foc și vânt. El este substanța și esența puterii; El iubește, motivează, ajută, îndrumă, învață, regenerează și mustră.

„Făgăduința Duhului Sfânt nu este mărginită la vreun anume veac sau la vreo rasă de oameni. Hristos a declarat că influența divină a Duhului Său avea să fie cu urmașii Săi până la sfârșit.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 49.

El le va da putere credincioșilor de astăzi, dacă Îi vor cere. Când pledăm pentru umplerea Duhului, vom experimenta taina lui Dumnezeu stăpânind în noi și care preia controlul asupra vieții noastre.

„Și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.” Ioan 14:17.

După cum știu mulți oameni, astăzi fiecare aeroport are pasarele în mișcare, care facilitează mersul pe jos și economisesc timp. În mod similar, prezența Duhului Sfânt ne mișcă lin și mai repede în călătoria noastră spirituală, la fel ca o pasarelă în mișcare.

„Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul, împotriva firii pământești; sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți. Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege.” Galateni 5:16-18.

Noi, ființele umane, avem tendința de a gravita spre păcat și căi păcătoase. Aceasta este natura umană păcătoasă sau dorința rea a oamenilor. Dar Duhul Sfânt dezvoltă caracterul creștinului astfel încât el să poată depăși aceste dorințe carnale care sunt atât de contrare voinței și caracterului lui Dumnezeu. Definiția păcatului este încălcarea legii lui Dumnezeu. 1 Ioan 3:4. Unele păcate pot fi clasificate ca senzuale, superstițioase sau sociale. Unele dintre acțiunile noastre ne pot împiedica să simțim că încălcăm legea lui Dumnezeu, deoarece iubim acele păcate,

iar dorințele noastre carnale sunt adaptate culturii, obiceiurilor, mediului și circumstanțelor lumești. Cu toate acestea, ele nu sunt scuze valabile. Duhul Sfânt ne dă o înțelegere clară a unor astfel de situații.

Duhul Sfânt, de asemenea, ne avertizează și ne trimite alerte. Dacă Îl ascultăm, este posibil să facem un ocol în călătoria noastră spirituală și să ocolim acele dorințe păcătoase. În această călătorie, Duhul Sfânt ne ajută, de asemenea, să dezvoltăm "roada Duhului", care se găsește în cartea către Galateni.

Dacă îl iubim pe Hristos, îi vom invita Duhul

Putem compara starea noastră spirituală de astăzi cu cea a ucenicului Petru, prezentată în Luca 22. Hristos a identificat nevoia de schimbare în inima lui Petru pentru ca el să poată fi un ajutor pentru frații săi. Având în vedere conceptul de convertire, o persoană neconvertită nu este de niciun folos Bisericii lui Dumnezeu. Este extrem de important să înțelegem acest lucru și să fim convertiți. Știm că ucenicul Petru a fost cu Hristos și l-a însoțit oriunde a mers. El a învățat de la Hristos și a avut o inimă dispusă să-l slujească. Cu toate acestea, viața interioară a lui Petru a trebuit să se schimbe, iar Isus a dorit acest lucru. El știa că un conducător neconvertit nu ar face nici un progres în biserica Sa, așa că l-a spus lui Petru: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.” Luca 22:31,32.

Cu toate acestea, în versetul 33: „Doamne”, l-a zis Petru, „cu tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte.” Era Petru pregătit? Nu, chiar deloc. El a dorit cu sinceritate să fie un urmaș al lui Hristos, dar el nu s-a cunoscut pe sine și a răspuns conform înțelegerii sale înnăscute.

S-ar putea să fim botezați și să credem că suntem convertiți. Noi credem că suntem cu Hristos și participăm la toate întrunirile bisericii. Întrebarea este: avem convertirea pe care Hristos o dorește de la noi? Înțelegem noi ce înseamnă să fii un adevărat urmaș al lui Hristos, să fii cu adevărat convertit și ascultător? Dacă suntem binecuvântați de Duhul Său, nu va exista legalism fariseic sau liberalism în ascultarea noastră. Nu se va baza pe frică sau doar pe un mic gând despre a fi mântuiți; mai degrabă, vom tânji întotdeauna să fim binecuvântați, ceea ce vine din adâncul inimilor noastre cu o dorință autentică de a-i plăcea lui Dumnezeu.

Când a fost cu Hristos, Petru a fost destul de ignorant cu privire la misiunea și solia Mântuitorului, chiar și după ce a petrecut aproape trei ani

cu El. Dar atunci, același Petru a primit Duhul Sfânt după înălțarea lui Hristos, așa cum a promis, și Mângâietorul a făcut schimbarea în Petru. Neînțelegerea ucenicului despre Evanghelie, transformarea caracterului și adevăratul sens al uceniciei lui Hristos a dispărut. El a fost transformat de la ucenicul Petru la apostolul Petru. A fost o schimbare semnificativă! Citim în epistola sa, 1 Petru 1:21-23: „care, prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți și I-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu. Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții din toată inima, fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.”

Aceasta este aceeași convertire pe care trebuie să o avem, prin puterea Duhului Sfânt. Isus Hristos S-a rugat pentru el, iar după aceea apostolul Petru i-a întărit pe mulți dintre urmașii lui Hristos. Scrierile sale din Noul Testament îi întăresc și astăzi pe credincioși.

Mai mult, Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face. Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac;” Ioan 14:14-16.

"Eul" trebuie să moară în noi dacă vrem să ne identificăm cu viața pe care Dumnezeu o dorește pentru noi. Dacă căutăm puterea Sa interioară, alegem din toată inima să ascultăm de poruncile Sale și suntem dispuși să ne schimbăm viața după voia Lui, vom fi binecuvântați din belșug. Ucenicii ascultători sunt conduși și iluminați de Duhul Sfânt. Prioritățile noastre contează cu siguranță.

Biografia lui Moody

Dwight L. Moody l-a acceptat pe Hristos și a fost convertit în Chicago de tânăr. El a aparținut mult timp Asociației Creștine a tinerilor (YMCA). În cele din urmă, a devenit un om de afaceri excelent și a câștigat o sumă considerabilă de bani. În timpul primei sale vizite în Marea Britanie și Irlanda, Moody a auzit cuvintele care l-au înfometat și însetat după o experiență creștină mai profundă și au marcat o nouă eră în viața sa. S-a întâmplat să vorbească cu Henry Varley, binecunoscutul evanghelist al anilor 1800, în Dublin, Irlanda. Lupta lui era dacă să dea sau nu totul Domnului. Biografia l-au citat pe Moody după cum urmează: "Lumea mai

are încă de văzut ce va face Dumnezeu cu, și pentru, și prin, și în, și prin intermediul omului care este pe deplin consacrat Lui.” – <http://kenwyttsma.com/moody-biography/>.

S-a gândit o clipă și apoi a promis: "Prin harul lui Dumnezeu, eu voi fi acel om." –<https://siena.org>.

Această decizie a schimbat direcția vieții sale, inclusiv o reordonare a priorităților sale. După aceea, Moody a devenit cel mai de succes evanghelist American al secolului al XIX-lea.

Care va fi decizia noastră?

Concluzie

Isus și-a lăsat deoparte natura divină și a venit ca ființă umană în această lume. El a făcut minuni și a biruit ispita prin Duhul Sfânt. El nu și-a folosit niciodată puterea divină pentru propriul Său beneficiu. Aceasta arată ce se întâmplă cu natura umană atunci când aceasta depinde în întregime de Duhul Sfânt. Și noi trebuie să ne bazăm în totalitate pe Duhul Sfânt. Trebuie să îndeplinim misiunea lui Isus prin puterea Duhului Sfânt, alegând să fim un instrument în mâinile Sale cu o predare totală. Haideți să ne schimbăm direcția astăzi. Să ne rugăm fără încetare, cerând din ce în ce mai mult Duhul lui Dumnezeu. În acest fel, vom rămâne în Hristos, în Duhul, așa cum a făcut Enoh. Atunci viețile noastre vor fi întărite cu puterea Duhului Său, noi vom reuși în îndatoririle noastre și ne vom construi caractere după modelul perfect al caracterului lui Isus. Avem nevoie de ungerea Duhului Său, de botezul focului, de botezul Duhului Sfânt. Să facem din aceasta prioritatea noastră în această săptămână de rugăciune și în zilele următoare.

Să ne unim ca familie reprezentativă a Sa pe pământ cu familia din cer. „Cel ce adeverește aceste lucruri zice: „Da , Eu vin curând.” Amin! Vino, Doamne Isuse! Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin.” Apocalipsa 22:20,21.

Amin. ■

„HRISTOS SĂ LOCUIASCĂ ÎN INIMILE VOASTRE PRIN CREDINȚĂ”

Efeseni 3:17

Dragi frați și surori din întreaga lume, este o mare bucurie pentru mine să împărtășesc cu voi acest mesaj din cuvântul lui Dumnezeu în această Săptămână de Rugăciune. Mă rog ca Domnul să vă întărească inimile la sfârșitul acestui an 2021, un an care a adus evenimente uluitoare ce arată că venirea lui Hristos va fi în curând. Mă rog ca toți să fim pregătiți pentru eternitate.

Efeseni 3: 17 este baza lecturii noastre pentru ziua de azi: „Așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință” Aceasta este o frază foarte interesantă, mai ales ca fiind legată de viața spirituală; să ne întoarcem puțin în istorie și să luăm în considerare marea milă pe care Dumnezeu a avut-o pentru poporul Său de-a lungul tuturor timpurilor.

Când templul maiestuos pe care Solomon l-a construit la Ierusalim a fost finalizat, în ziua dedicării, el a îngenuncheat în fața altarului lui Iehova și s-a rugat în fața întregii adunări, cu mâinile ridicate la cer. El a pus Domnului o întrebare: „Dar ce, să locuiască Dumnezeu cu adevărat împreună cu omul pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde, cu cât mai puțin această casă pe care am zidit-o eu!” 2 Cronici 6:18.

Relatarea biblică (2 Cronici 7:1,3) spune că, răspunzând la întrebarea lui Solomon, slava și prezența lui Dumnezeu s-au manifestat și au umplut întreaga casă. „Toți copiii lui Israel au văzut coborându-se focul și slava Domnului peste casă; ei și-au plecat fața la pământ pe pardoseală, s-au închinat și au lăudat pe Domnul...” O astfel de putere și manifestare erau o chestiune de mândrie pentru poporul Israel, pentru că Dumnezeu și-a ținut promisiunea în templu, deasupra chivotului legământului.

Cu toate acestea, Scripturile consemnează că, în cel de-al doilea templu, prezența Domnului a fost față în față și completă în acel loc când marea Dorință a tuturor epocilor a venit și a predat în persoană, învățând, făcând minuni și predicând.

Hristos a intrat nu numai în templul din acel timp, ci și în diverse case, unde a fost bine primit; și din acel moment, nimic nu a mai fost la fel,

pentru că totul s-a schimbat radical în prezența Sa. De exemplu, putem enumera câteva dintre evenimentele miraculoase care I-au marcat viața pe pământ: când a intrat în casa lui Zacheu, mântuirea a fost declarată pentru el și familia sa; a revenit viața în casa lui Iair când fiica sa a fost readusă la viață; și același lucru s-a întâmplat, când Isus fiind în casa Martei și Mariei, după învierea fratelui lor Lazăr, a adus bucurie și mângâiere familiei și prietenilor săi. Aceste exemple simple arată că oriunde locuiește Hristos există mântuire, viață, restaurare și transformare.

Dragi frați și surori, să ne întoarcem la textul tematic, unde se spune că Hristos vrea să locuiască în inimile noastre. În rugăciunea sa, apostolul face patru cereri specifice în numele credincioșilor din Efes. El s-a rugat: „Așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință” Aceasta implică cunoașterea gândurilor Domnului. Aceasta implică, de asemenea, o relație de companie, părtășie, cunoștință și voința lui Dumnezeu pentru viața poporului Său. De aceea apostolul a putut spune, în Galateni 2:20: „și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...”

Vizitator sau membru al familiei

De-a lungul tuturor timpurilor, și mai ales astăzi, Hristos nu a venit doar pentru o scurtă vizită. El a spus în Ioan 15:4: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi.” El a venit să trăiască cu noi permanent prin Duhul Sfânt în viața noastră. Și în Ioan 15:5, El a declarat: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă , căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.”

„Când inima este curățită de păcat, Hristos este așezat pe tronul pe care l-a ocupat odată îngăduința de sine și iubirea de comori pământești. Chipul lui Hristos este văzut în expresia feței. Lucrarea de sfințire este continuată în suflet. Îndreptățirea de sine este alungată. Se vede îmbrăcarea omului nou, care asemenea lui Hristos este creat în neprihănire și sfințenie adevărată.” –*Review and Herald*, September 11, 1900.

Cuvântul "întronat" înseamnă că Hristos nu este un vizitator ocazional; el locuiește în inima creștinului pentru a fi întotdeauna o sursă inepuizabilă de putere care luminează și purifică sufletul. El a promis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” Ioan 14:23.

Ce frumos! Cuvintele spun: „Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” Nu: Vom trece pe acolo și îl vom vizita. Nu! Se vorbește despre șederea Lor în persoană și de a-și face casa Lor acolo!

Cine va rămâne

„În timp ce creștinul se supune ritualului solemn al botezului, cele trei cele mai mari puteri din univers – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – își dau aprobarea Lor asupra acestui act, angajându-Se să-Și exercite puterea în numele lui pe măsură ce el se străduiește să-l onoreze pe Dumnezeu. El este îngropat în asemănarea morții lui Hristos și este înviat în asemănarea învierii Sale ...

„Cele trei mari puteri ale cerului se angajează să-i ofere creștinului tot ajutorul de care are nevoie. Duhul schimbă inima de piatră într-o inimă de carne. Și prin împărtășirea Cuvântului lui Dumnezeu, creștinii obțin o experiență după asemănarea divină. Când Hristos rămâne în inimă prin credință, creștinul este templul lui Dumnezeu. Hristos nu rămâne în inima păcătosului, ci în inima celui care se pune la dispoziția influențelor cerului.” –*Signs of the Times*, August 16, 1905.

Cuvântul "a rămâne" nu înseamnă doar a fi în interiorul unei case, care la subiectul pe care îl studiem este inima credinciosului, ci a fi acolo ca acasă, acceptat deplin ca membru permanent al familiei, nu ca un străin sau uzurpator. Mai mult, Hristos nu poate locui într-o inimă care nu se supune cu bucurie condițiilor cerului. Este necesar ca Duhul Sfânt să controleze întreaga viață a credinciosului pentru ca Hristos să fie acasă.

Ce face prezența Lor pentru noi?

„Dacă îl avem pe Hristos cu noi, vom fi creștini atât acasă, cât și în altă parte. Cel care este creștin va avea cuvinte frumoase pentru rudele și prietenii săi. El va fi amabil, curtenitor, iubitor, înțelegător și se va educa pentru a locui cu familia de sus. Dacă este membru al familiei regale, el va reprezenta împărăția către care merge. El va vorbi cu blândețe copiilor săi, căci își va da seama că și ei sunt moștenitori ai lui Dumnezeu, membri ai Curții cerești. Printre copiii lui Dumnezeu nu locuiește niciun duh de asprime;...” –*Review and Herald*, 20 septembrie 1892

"Tânărul îmbrățișează ucigașul fratelui său într-un gest extraordinar de iertare." Acesta a fost titlul într-un ziar din SUA din octombrie 2019. Procesul unei polițiște din Texas care a fost acuzată de crimă a avut un sfârșit extraordinar când fratele victimei a îmbrățișat-o în instanță ca un gest de iertare. "Dacă îți pare cu adevărat rău,... te iert", a spus fratele lui Botham Jean la Amber Guyger. "Și știu că dacă îl rogi pe Dumnezeu, El te va ierta."

Această scenă mișcătoare a avut loc la sfârșitul procesului al Amber Guyger, de 31 de ani, o polițistă albă, care în 2018 l-a împușcat pe vecinul negru în Dallas, după intrarea într-un apartament greșit, crezând că e al ei.

Astăzi este foarte rar să găsești o persoană cu o inimă care este dispusă să ierte pe cineva care i-a provocat durere, pentru că lumea în care trăim are un mod diferit de a vedea lucrurile. Lumea spune: „‘Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.’ ... iubește pe aproapele tău și urăște pe vrăjmașul tău. Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.” Matei 5:38, 43, 44.

Cu toate acestea, în mod natural, nu trăim sau iubim în acest fel. În general, ne este foarte dificil să vorbim despre iubirea dușmanilor noștri așa cum ne-a poruncit Hristos, în timp ce, de fapt, uneori nici măcar nu ne putem iubi prietenii și membrii bisericii în același fel. De aceea, astăzi, mai mult ca niciodată, avem nevoie ca Hristos să locuiască prin credință în inimile noastre. Este nevoie urgentă ca Duhul Sfânt să locuiască în noi, astfel încât să putem arăta lumii, prin mărturie, că aparținem familiei cerului. El poate face mai mult în viața noastră decât am visat vreodată posibil, așa cum a făcut fratele lui Botham Jean, doar atunci când Duhul este invitat în viața noastră.

Acum permiteți-mi să vă spun o altă poveste, despre viața unui om pe nume Luke. El a fost un lucrător biblic la o biserică protestantă într-o regiune dificilă a lumii, unde evanghelizarea nu este întotdeauna ușoară și mulți creștini sunt persecutați pentru credința lor.

Conform povestirii, Luke și soția sa au avut un accident de motocicletă în timp ce se aflau într-o călătorie. S-a întâmplat în timp ce s-au oprit pe marginea drumului și a venit alt motociclist beat și i-a lovit. Din fericire, nimeni nu a fost rănit grav, dar ambele motociclete au fost grav avariate.

Omul care a provocat accidentul s-a dovedit a fi conducătorul unei localități din apropiere. Și, chiar dacă Luke avea foarte puțini bani, în loc să se enerveze din cauza acestui accident, l-a întrebat pe bărbat: "Cum vom rezolva această problemă?" Foarte nepoliticos, făptuitorul a răspuns: "Tu trebuie să-mi repari motocicleta!" Și deși pare incredibil, fără să spună un cuvânt, Luke a plătit reparațiile motocicletei. Dar chestiunea nu s-a sfârșit aici. Mai târziu, el a mers în sat pentru a-l vizita pe acest șef și, în diferite feluri, să-l ajute pe el și pe familia sa, inclusiv oferindu-se să-i are câmpul.

Luke a făcut atât de multe lucruri pentru șef și familia sa, încât oamenii din sat nu s-au putut abține să nu observe ce se întâmplă. „Șeful nostru este

un om foarte dur", i-a spus cineva lui Luke într-o zi. „De ce ești atât de bun cu el? Nimeni nu a fost în stare să se împrietenească cu el!” Luke a răspuns la această afirmație surprinzătoare spunând: "Pentru că îl iubesc pe Isus și vreau să fac cunoscută dragostea Lui și altora.”

La scurt timp, unii dintre săteni i-au cerut lui Luke să-i învețe mai multe despre Isus. Nu a trecut mult timp până când Luke a început să aibă studii biblice cu mai mulți dintre săteni, iar unii dintre ei au fost botezați.

Cel mai uimitor lucru despre această minune este că acest mic oraș se afla într-o zonă în care Luke încercase anterior să intre pentru a răspândi Evanghelia, dar eforturile sale nu au avut niciodată succes. Acum, prin bunăvoința sa față de șef, a găsit o ușă deschisă acolo. Gândește-te puțin la aceasta. Dacă Luke ar fi reacționat la accident în modul în care majoritatea dintre noi ar fi făcut-o, nu ar fi putut niciodată să ajungă la săteni cu Evanghelia lui Hristos. Vă puteți imagina cât de diferite ar fi lucrurile în lumea noastră, în familiile noastre și chiar în biserica noastră dacă am merge mai departe și ne-am sluji unii pe alții cu aceeași umilință altruistă, chiar și atunci când am fi fost răniți? Pentru ca acest lucru să se întâmple, Hristos trebuie să rămână în inimile noastre prin credință; este necesar ca El să fie Cel care îndeplinește acea lucrare în noi pentru mântuirea multor suflete.

„Nu ne putem permite să ne înfierbântăm din pricina vreunui rău, real sau presupus, pe care ni-l va fi făcut cineva. Eul este vrăjmașul de care trebuie să ne temem cel mai mult. Nici o formă de viciu nu are un efect mai distrugător asupra caracterului ca pasiunea omenească ce nu se află sub controlul Duhului Sfânt. Nici o biruință pe care o putem dobândi nu va fi atât de prețioasă ca aceea asupra eului. Nu ar trebui să ne simțim jigniți cu ușurință. Trebuie să trăim nu pentru a ne păzi de jigniri sau pentru a ne păstra reputația, ci pentru a salva suflete.” –*Divina Vindecare*, p. 485.

Mai necesar ca niciodată

Frați și surori, putem concluziona că atunci când apostolul Pavel a spus că Hristos ar trebui să locuiască în credincioși, el se referea la experiența sfințirii. Puterea creștinilor constă în a se bucura de prezența lui Hristos în așa fel încât toate domeniile vieții lor să fie pline de parfumul Său până în adâncul sufletelor lor.

Nu amânați această decizie, ci lăsați-l pe Hristos să locuiască în voi prin credință. Este timpul să ai o casă curată, astfel încât El să poată locui în

inima ta și să se simtă binevenit. Amintiți-vă, nu sunteți voi, ci El, Cel care trăiește în voi și, cel mai important, vă guvernează viața. Ca urmare a unei astfel de experiențe, Îi puteți servi din dragoste.

„Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, este o descoperire a caracterului iubirii Sale. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față slava Sa. În propria lor viață și în propriul lor caracter, ei trebuie să descopere ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei.”
–*Pildele Domnului Hristos, p. 415.*

Dragi frați și surori din întreaga lume, astăzi mai mult ca niciodată, trebuie să trăim această experiență personal, în fiecare zi. Trebuie să-l rugăm sincer pe Isus să vină și să locuiască în inimile noastre, astfel încât să putem arăta prin mărturia noastră că reprezentăm familia cerului pe acest pământ.

Timpul rămas este scurt. Ceea ce trăim acum ne spune că Isus vine în curând. Cereți-i să locuiască în inimile voastre prin credință. Viața este binecuvântată atunci când prezența și slava lui Dumnezeu se manifestă și umple casa.

Mă rog sincer ca aceasta să fie experiența noastră înainte de a începe noul an. Hristos vine curând! Maranata!

Amin.■

Prelegerea 7 - Sâmbătă, 11 decembrie 2021
de Tzvetan Petkov

"AVÂND RĂDĂCINA ȘI TEMELIA PUSĂ ÎN DRAGOSTE"

Efeseni 3:17,18.

Când Domnul Isus a fost pe pământ, a folosit de mai multe ori expresia "având rădăcina și temelia" ca ilustrație. Rădăcinile sunt partea subterană a plantelor care asigură stabilitatea, nutriția și apa necesară plantei pentru a supraviețui și a crește.„pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; ..." Efeseni 3:17,18.

În acest verset biblic, înrădăcinarea este prezentată ca o condiție pentru înțelegerea adevărului în cele trei dimensiuni ale sale. Implicația este că altfel înțelegerea cuiva va fi limitată, incompletă sau parțială.

"Credința și rugăciunea sunt necesare pentru ca noi să putem vedea lucrurile profunde ale lui Dumnezeu. Mințile noastre sunt atât de legate cu idei înguste, încât înțelegem, doar opinii limitate, despre experiența pe care este privilegiul nostru să o avem." –*Review and Herald*, November 17, 1891.

Înșelăciunea

Potrivit celebrului psiholog Sigmund Freud (1856-1939), religia este doar o plăsmuire a minții și imaginației umane. Religia este într-adevăr doar o teorie sau o imaginație? Unde este sfârșitul imaginației și începutul experienței reale? Apostolul Pavel scrie: „Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră.” 1 Corinteni 15:13,14.

Profetul Isaia a observat acest fenomen religios. El a scris porunca lui Dumnezeu: „Du-te la poporul acesta și zi-i: «Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; cu ochii voștri veți privi, și nu veți vedea. Căci inima acestui norod s-a împietrit; ei aud greu cu urechile, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec.»” Faptele Apostolilor 28:26, 27.

Cum se trece de la abstract la realitate, de la cunoaștere la înțelegere, de la teorie la acțiune?

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.” Evrei 11:3. Credința este un dar minunat, misterios pe care Dumnezeu îl dă prin prezența Duhului Său Sfânt. Cu toate acestea, în percepția noastră despre credință, găsim o diferență între credința vie și credința moartă. Iluzia minții poate fi atât de convingătoare încât mulți își imaginează că au credință atunci când, în realitate, sunt departe de natura sa reală. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Nu oricine-Mi zice: ‘Doamne , Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor...” „Tot așa , cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă; pentru că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.” Matei 7:21; 20:16. Definiția lui Dumnezeu a credinței și a experienței religioase este diferită de cea a omului. Apostolul Iacov i-a avertizat pe urmașii lui Hristos că: „Dacă crede cineva că este religios și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religia unui astfel de om este zadarnică.” Iacov 1:26.

O, cât de trist va fi sfârșitul pentru oamenii care trăiesc într-o iluzie a credinței! Citim despre națiunea iudaică: „Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor, dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.” Evrei 4:2.

Înrădăcinat prin punerea în practică a voinței lui Dumnezeu

Referindu-se la rădăcini, parabola lui Hristos despre semințele care cad în diferite tipuri de sol este bogată în semnificații. „O altă parte a căzut pe un loc stâncos, unde n-avea mult pământ: a răsărit îndată, pentru că n-a dat de un pământ adânc, dar, când a răsărit soarele, s-a pălit și, pentru că n-avea rădăcină, s-a uscat.” Marcu 4:5, 6. Isus le-a explicat ucenicilor Săi semnificația acestui lucru. „Sămânța căzută în locuri stâncoase este cel ce aude Cuvântul și-l primește îndată cu bucurie, dar n-are rădăcină în el, ci ține până la o vreme; și, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el.” Matei 13:20,21.

Duhul poate lucra treptat în viața credinciosului. Trebuie să începem să cooperăm cu El în micile noastre eforturi zilnice. Credințioșia în micile îndatoriri ne ajută să auzim glasul lui Dumnezeu și să fim pregătiți pentru încercări mai mari. „Stăpânul său i-a zis: ‘Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.’” Matei 25:21.

Un exemplu minunat din Biblie este experiența credinciosului Iov. El a fost înrădăcinat în adevăr prin punerea în practică a fiecărei părți a acestuia. „De multe ori tu ai învățat pe alții și ai întărit mâinile slăbite. Cuvintele tale au ridicat pe cei ce se clătinau și ai întărit genunchii care se îndoiau.” Iov 4:3,4. Suferința provocată de Satana i-a zdruncinat încrederea și credința lui Iov. Nu înțelegea de ce i se întâmpla atât de mult rău. De ce a permis Dumnezeu acest lucru? În astfel de momente dificile, experiența sa anterioară de a practica zilnic adevărul l-a ajutat să fie întemeiat pe el. El s-a ținut de promisiunile lui Dumnezeu și a îndurat. „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.” Iov 19:25.

Această credință este cea reală care ne ajută să creștem spiritual și, în cele din urmă, ne permite să înțelegem "lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea" a ceea ce este divin. Credința practică și vie a lui Iov l-a ajutat nu numai să obțină victoria în timpul necazului, ci și să obțină o cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu. „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine,

dar acum ochiul meu Te-a văzut.” Iov 42:5. Iov a avansat de la o înțelegere abstractă bazată pe auz la o înțelegere tridimensională a adevărului.

Înrădăcinat în experiență

Uneori, Dumnezeu ne permite să facem experiențe miraculoase care ne ajută să trecem de la teorie la realitate și să fim fundamentați în adevăr. „Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, – ‘Scoală-te’”, a zis El slăbănogului, ‘ridică-ți patul și du-te acasă.’” Mat 9:6

Dumnezeul Bibliei există cu adevărat. El vorbește, aude, răspunde și este omniprezent. Noi nu-L vedem, dar putem vedea prezența Lui în mișcarea elementelor. Asemenea vântului, nu-l vedem, dar vedem copacii care se mișcă sub influența sa.

O poveste impresionantă din Mexic servește ca o ilustrare potrivită pentru aceste gânduri. O familie interesată de adevăr studiasse Biblia de ceva timp cu prezbiterul Martin Lagunas, dar a ezitat să ia decizia de a se boteza.

Într-o duminică după-amiază, și-au pregătit camioneta pentru a merge la oraș. Au văzut norii întunecați și s-au îngrijorat de o posibilă furtună; dar, neavând altă opțiune s-au pregătit de drum. Rugăciunile lor erau intense, deoarece spațiul din spate a camionetei era plin de bagaje și oameni. Soțul conducea în cabină, dar restul familiei – soția și copiii – stăteau în lada deschisă din spate a camionetei. În Mexic, acest lucru este permis de reglementările de circulație.

Puțin mai târziu, în timp ce călătoreau pe autostradă, a început să plouă și apoi s-a transformat într-o furtună. Ploaia puternică se revărsa, iar șoferul avea ștergătoarele de parbriz setate la cea mai mare viteză posibilă. Cu toate acestea, nici o picătură de apă nu a căzut în lada din spate a camionetei! Sora și copiii ei au observat minunea cu frică și bucurie, pentru că rugăciunile lor au fost ascultate. Ei au explicat că era ca o barieră invizibilă care înconjură lada camionetei. Sora credea că visează și de câteva ori i-a întrebat pe copiii ei dacă văd același lucru. Apoi, a întins mâna în afara camionetei și mâna i s-a udat și a simțit ploaia și vântul. Nu era un vis, ci o realitate.

Ploaia a continuat întreaga călătorie, timp de câteva ore. Pe autostradă, un autobuz cu pasageri a trecut pe lângă camionetă. Pasagerii au observat fenomenul și au început să strige și să se cheme unul pe celălalt să vină și să vadă. Seara, familia a chemat toți membrii bisericii să vină să vadă minunea pentru că mașina era toată udă, cu excepția lăzii camionetei, unde

totul era uscat. La scurt timp după aceea, familia s-a botezat și sunt membrii credincioși până în ziua de azi.

Ai avut vreo experiență cu Dumnezeu? Dacă da, aduceți-vă aminte. Dacă nu, atunci rugați-vă pentru o experiență!

Înrădăcinat în dragoste

Apostolul Pavel i-a sfătuit pe credincioși să fie înrădăcinați și întemeiați în dragoste. Potrivit lui: „Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.” 1 Corinteni 13:8.

„Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să descopere lumii plinătatea și desăvârșirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, au datoria să facă cunoscut mărirea Sa. Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos; și, prin biserică, se vor descoperi, în cele din urmă, chiar domniile și “stăpânirile din locurile cerești”, ultima și deplina desfășurare a iubirii lui Dumnezeu. Efeseni 3:10.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 9.

Duhul slujirii, ascultării și iubirii este Duhul lui Hristos. El a demonstrat iubirea divină dând la o parte privilegiile Sale cerești și venind pe pământ pentru a sluji omenirii. El se așteaptă ca urmașii Săi să-L reprezinte pe pământ, așa cum îi va reprezenta El în curțile cerești.

„Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri.” „Dar dacă iubește cineva pe Dumnezeu, este cunoscut de Dumnezeu.” Luca 9:26; 1 Corinteni 8:3.

Punând în practică iubirea, să „puteți pricepe împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea.” Efeseni 3:18.

Amin.■

DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE!